Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 12. 2024, sen. zn. 29 ICdo 72/2024, ECLI:CZ:NS:2024:29.ICDO.72.2024.1

Číslo: 55/2025

Právní věta:

Příspěvek do garančního fondu dle § 4 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. nemá charakter mimosmluvní sankce postihující majetek dlužníka (ve smyslu § 170 písm. d/ insolvenčního zákona).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 04.12.2024

Spisová značka: 29 ICdo 72/2024

Číslo rozhodnutí: 55

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Incidenční spory (odporové spory), Pohledávka, Pohledávka vyloučená z uspokojení

Předpisy: § 170 písm. d) IZ
§ 24 zákona č. 168/1999 Sb.
§ 4 zákona č. 168/1999 Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalovaného proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 2. 2024, sp. zn. 29 ICm 2315/2023.

I.
Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 22. 11. 2023, Krajský soud v Plzni (dále jen „insolvenční soud“):

> [1] Určil, že dílčí pohledávky žalobce č. 26/1, 26/2, 26/3, 26/4 a 26/5, všechny přihlášené v přihlášce pohledávky P26 do insolvenčního řízení vedeného u insolvenčního soudu, jsou co do pořadí přihlášeny po právu a nejsou tak vyloučeny z uspokojení v tomto insolvenčním řízení (bod I. výroku).
>
> [2] Rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod II. výroku).

2. Vyšel přitom z toho, že:

[1] Usnesením ze dne 29. 5. 2023, insolvenční soud zjistil úpadek dlužníka a usnesením ze dne 15. 9. 2023, schválil jeho oddlužení plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty.

[2] Dne 13. 7. 2023 žalobce jako věřitel č. 22 přihláškou pohledávky č. P26 přihlásil 5 dílčích pohledávek (nezajištěných, nepodřízených a vykonatelných) v celkové výši 48 162,50 Kč, a to č. 26/1 ve výši 7 936 Kč, č. 26/2 ve výši 12 726,50 Kč, č. 26/3 ve výši 10 089,50 Kč, č. 26/4 ve výši 9 284,50 Kč a č. 26/5 ve výši 8 126 Kč, přičemž své nároky odvozoval z § 4 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla).

[3] Tyto pohledávky insolvenční správce popřel co do pořadí proto, že je považuje za vyloučené z uspokojení v insolvenčním řízení dlužníka podle § 170 písm. d/ zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona). Vyrozumění žalovaného o popření pohledávky bylo doručeno žalobci dne 11. 8. 2023.

[4] Žalobce se včasnou žalobou (podanou dne 22. 8. 2023) domáhal určení, že jeho pohledávky přihlášené přihláškou pohledávky č. P26 nejsou vyloučeny z uspokojení v insolvenčním řízení dlužníka s odůvodněním, že představují příspěvek vlastníka nebo provozovatele motorového vozidla, které dlužník provozoval bez zákonného pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, do garančního fondu, přičemž nejde o mimosmluvní sankci ve smyslu § 170 písm. d/ insolvenčního zákona. Účelem příspěvku do garančního fondu totiž není potrestat vlastníka nebo provozovatele nepojištěného vozidla, ale zajistit dostatečné financování garančního fondu, z něhož jsou hrazeny škody způsobené nepojištěnými vozidly.

[5] Žalovaný namítal, že příspěvek do garančního fondu představuje mimosmluvní sankci za porušení povinnosti uhradit pojištění dle § 1 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb.

3. Insolvenční soud – vycházeje z § 170 písm. d/ insolvenčního zákona a z § 1 odst. 2 a § 4 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. – dospěl po provedeném dokazování k závěru, že dílčí pohledávky nejsou pohledávkami vyloučenými z uspokojení v rámci insolvenčního řízení dlužníka podle § 170 písm. d/ insolvenčního zákona, jelikož nejde o mimosmluvní sankci. Primárním účelem příspěvku do garančního fondu totiž není potrestání (sankcionování) nepojištěného vlastníka či provozovatele motorového vozidla, ale zajištění dostatečných prostředků pro výplatu náhrad škod způsobených nepojištěnými vlastníky nebo provozovateli motorových vozidel z garančního fondu, jakož i samotné financování garančního fondu. Nesplní-li tedy vlastník či provozovatel zákonnou povinnost pojistit motorové vozidlo dle zákona č. 168/1999 Sb., nastupuje sekundární povinnost k úhradě příspěvku žalobci za každý den porušení primární povinnosti. Tyto příspěvky jsou zvláštním nárokem, jenž (jak vyplývá i z jeho označení) není pokutou, trestem ani správní sankcí. Povinnost k jeho úhradě není ukládána v souvislosti s konkrétní škodní událostí. Žalobce je přitom právnickou osobou zřízenou ze zákona (nejde o orgán veřejné správy), jež je povinna vymáhat příspěvky soudní cestou.

4. K odvolání žalovaného Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 2. 2024:

[1] Potvrdil rozsudek insolvenčního soudu (první výrok).

[2] Rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

5. Odvolací soud uvedl, že již v rozsudku ze dne 9. 11. 2023, v právní věci týchž účastníků, dospěl k závěru, že povinnost uložená vlastníku tuzemského vozidla či jeho provozovateli (povinnost zaplatit žalobci příspěvek za porušení povinnosti platit pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou

provozováním motorového vozidla podle § 4 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb.) není mimosmluvní sankcí vyloučenou z uspokojení v insolvenčním řízení podle § 170 písm. d/ insolvenčního zákona. Hlavním účelem příspěvku není sankcionování vlastníků nebo provozovatelů nepojištěných vozidel, nýbrž zajištění plnění do garančního fondu zřízeného podle § 24 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb., z něhož je následně vypláceno plnění v případě vzniku újmy způsobené provozem vozidla, jež nemůže být pokryto (z jakéhokoli důvodu) z pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Cílem příspěvku tak a priori není postih nepojištěných osob, ale zajištění odpovídajícího plnění pro ty případy, u nichž došlo ke vzniku škody provozem nepojištěného vozidla za obdobných podmínek, jako kdyby šlo o vozidlo pojištěné.

6. Podle odvolacího soudu tedy primárně nejde o mimosmluvní sankci, nýbrž o zákonnou povinnost (nepojištěné osoby) uhradit příspěvek do garančního fondu v zákonem stanovených případech. Svou podstatou pak spíše jde o systém náhradního pojištění, jež je aplikováno, nelze-li způsobenou škodu nahradit z pojištění založeného pojistnou smlouvou podle § 3 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb.

7. Odvolací soud tak uzavřel, že hlavní účel příspěvku nesměřuje k potrestání, ale k zajištění dalšího zdroje příjmu do garančního fondu, z něhož se následně odškodňují újmy způsobené nepojištěnými vozidly. Povaha takového nároku se tedy (než mimosmluvní sankci) více blíží škodnímu nároku, neboť povinnost zaplatit příspěvek je vázána na porušení povinnosti platit pojištění odpovědnosti z provozu vozidla.

II.
Dovolání a vyjádření k němu

8. Proti prvnímu výroku rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, a to otázky, zda příspěvek do garančního fondu dle § 4 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. se řadí mezi pohledávky vyloučené z uspokojení podle § 170 písm. d/ insolvenčního zákona.

9. Dovolatel namítá, že rozhodnutí obou soudů spočívají na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení, případně aby je podle § 243d o. s. ř. změnil tak, že žalobu o určení pořadí pohledávky zamítne.

10. V mezích uplatněného dovolacího důvodu argumentuje dovolatel k položené otázce následovně:

11. Z jazykového i logického výkladu, jakož i z obecné právní teorie, vyplývá, že příspěvek do garančního fondu dle § 4 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. je mimosmluvní sankcí vyloučenou z uspokojení podle § 170 písm. d/ insolvenčního zákona. Jde o povinnost danou zákonem (nikoli o smluvní závazek), tedy o povinnost mimosmluvního charakteru a nadto je v případě příspěvku vyloučeno ekvivalentní protiplnění typické pro smluvní závazky, což je dalším indikátorem, že jde o sankci v pravém slova smyslu. Příspěvek je jednosměrným plněním s (jediným) cílem motivovat k plnění primární povinnosti (pojištění odpovědnosti vozidla), bez jakéhokoli ekvivalentu pro plátce.

12. Závěr, že nejde o mimosmluvní sankci, je v rozporu se zněním zákona č. 168/1999 Sb., jenž stanoví povinnost zaplatit příspěvek za každý den porušení povinnosti podle § 1 odst. 2. Výklad insolvenčního i odvolacího soudu je proto tendenční až excesivní a pro rozpor s ústavním pořádkem (čl. 2 odst. 3 a čl. 95 odst. 1 Ústavy) zjevně nezákonný. Rozhodnutí obou soudů zasahují též do čl. 2 odst. 2, čl. 36 odst. 1 a čl. 11 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

13. Ani okolnost, že zákonodárce v rámci § 170 písm. d/ insolvenčního zákona „nedomyslel," že mimosmluvní sankcí může být i sporný příspěvek, není důvodem pro rozhodování v rozporu se zákonem. Hodlal-li by zákonodárce tento příspěvek ze zákazu uspokojování vyjmout, mohl jej uvést jako výjimku nebo mohl změnit definici mimosmluvní sankce. Zákon je nutné respektovat v současném znění a nepřetvářet jej soudním výkladem. Pokud se soudy přiklání k závěru, že příspěvek nenáleží mezi mimosmluvní sankce dle § 170 písm. d/ insolvenčního zákona, nepřípustně zakládají další výjimku, kterou (jak vyplývá ze znění tohoto ustanovení) zákonodárce nepředpokládá.

14. Příspěvek do garančního fondu je představitelem institutu *sui generis* a jakákoli podobnost s kteroukoli ze zákonem vyjmenovaných výjimek tak bude toliko částečná, a to nikoli do té míry, že by úvahy o jeho zařazení mezi tyto výjimky mohly být relevantní bez zásahu zákonodárce.

15. Ustanovení § 170 insolvenčního zákona lze kvalifikovat jako pravidlo a výjimky z pravidla (pod písmenem d/) se mají vykládat restriktivně. Zařazením příspěvku mezi tyto výjimky proto soudy jednaly nejen protizákonně, ale nadto tím přispěly k nerovnováze právního řádu. Jelikož v projednávané věci nebyly naplněny (přísné) předpoklady pro výjimečné dotváření práva soudy, neměly soudy právo tak postupovat.

16. Zařazení příspěvku do garančního fondu dle § 4 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. mezi mimosmluvní sankce vyloučené z uspokojení podle § 170 písm. d/ insolvenčního zákona, rovněž nasvědčuje právní teorie (k tomu odkazuje na dílo: Gerloch, A. Teorie práva. 8. vyd. Plzeň: Aleš Čeněk, 2021), jelikož pokud není splněna primární povinnost (uhradit pojištění dle § 1 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb.), vzniká povinnost sekundární (vyplývající z § 4 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb.), tedy sankce, která nebyla navázána na smluvní závazek.

17. Také trichotomní struktura právních norem svědčí podřazení příspěvku pod § 170 písm. d/ insolvenčního zákona. Hypotézu lze vyjádřit následovně: „Jestliže jsem vlastníkem nebo provozovatelem vozidla zapsaného v registru silničních vozidel dle příslušných zákonů …". Dispozici je v daném případě možné prezentovat takto: „… pak je mojí povinností mít po celou dobu provozu vozidla řádně a včas splněné pojištění z provozu odpovědnosti vozidla, …". Ačkoli zde § 1 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb. končí, navazuje na něj § 4 odst. 1 tohoto zákona obsahující sankci (povinnost k zaplacení příspěvku). Strukturu tak lze dokončit následovně: „… jinak musím zaplatit příspěvek do garančního fondu".

18. Posouzení příspěvku jako mimosmluvní sankce podporuje také jeho výše, stanovená tak, aby nebylo výhodné užívat vozidlo bez pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, což je jedna z pojmových vlastností sankcí (přiměřená tvrdost za účelem zajištění funkčnosti systému). K příspěvku plně přiléhají i další charakteristické znaky sankcí (výchovné působení, represe s nimi spojená, nevyhnutelnost, rychlost, neodvratnost a bezvýjimečnost).

19. Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 10. 2022, který shrnuje „rozhodnutí" Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2017, „sp. zn." 29 NSČR 116/2015 [správně jde o usnesení Nejvyššího soudu sen. zn. 29 NSČR 116/2015, uveřejněné pod číslem 24/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 24/2019")], vytváří prostor pro zařazení dalších mimosmluvních sankcí a nevylučuje, aby mezi ně byl zařazen i příspěvek do garančního fondu. Sankce v podobě povinnosti hradit příspěvek do garančního fondu není ekvivalentem vzniklé škody, ale ryze finanční sankcí bez vztahu ke skutečné újmě (tedy sankcí v pravém slova smyslu). Je rovněž nepodstatné, že žalobce vystupuje v roli právnické osoby zřízené zákonem, neboť charakter osoby není rozhodný. Ani argument analogie k pojištění není přiléhavý, jelikož pojištění je zásadně smluvním vztahem; v projednávané věci nebyla uzavřena žádná pojistná smlouva.

20. Při právním posouzení prosazovaném soudy by břemeno zapříčiněné nesplněním primární

zákonné povinnosti, v jehož důsledku vyvstala dlužníku jiná (zákonná) povinnost (sankce) [zaplatit příspěvek], nenesl dlužník (viník), nýbrž věřitelé. Nezákonným jednáním dlužníka by totiž došlo ke snížení majetkové podstaty.

21. Žalobce ve vyjádření navrhuje dovolání zamítnout, když se ztotožňuje se závěrem odvolacího soudu, že hlavním účelem příspěvku do garančního fondu není sankcionování vlastníků nebo provozovatelů nepojištěných vozidel, ale zajištění plnění do tohoto fondu, z něhož je následně vypláceno plnění v případě vzniku újmy způsobené provozem vozidla, jež nemůže být pokryto (z jakéhokoli důvodu) z pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Cílem příspěvku tedy není (majetkový) postih nepojištěných osob (povinných k jeho zaplacení), ale zajištění odpovídajícího plnění pro případy vzniku škody provozem nepojištěného vozidla za obdobných podmínek, jako kdyby šlo o vozidlo pojištěné. Nejde tedy primárně o mimosmluvní sankci.

III.
Přípustnost dovolání

22. Pro dovolací řízení je rozhodný občanský soudní řád v aktuálním znění.

23. Dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř., když pro daný případ neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř. a v posouzení dovoláním předestřené právní otázky, na jejímž zodpovězení spočívá napadené rozhodnutí, jde o věc dovolacím soudem neřešenou.

IV.
Důvodnost dovolání

24. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem co do závěru, že pohledávka z titulu příspěvku do garančního fondu dle § 4 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. není vyloučena z uspokojení podle § 170 písm. d/ insolvenčního zákona.

25. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

26. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů (a jak je popsán v odstavci 2. odůvodnění shora), dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

27. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona (ve znění, jež nedoznalo změn od zahájení insolvenčního řízení dne 17. 5. 2023, kdy insolvenční návrh došel insolvenčnímu soudu, pro věc rozhodném) a zákona č. 168/1999 Sb. (ve znění účinném od 1. 1. 2018, pro věc rozhodném, jelikož z přihlášky pohledávky žalobce vyplývá, že sporné pohledávky vznikaly v letech 2020 až 2022):

§ 170 (insolvenčního zákona)

> V insolvenčním řízení se neuspokojují žádným ze způsobů řešení úpadku, není-li dále stanoveno jinak,
>
> (…)

d/ mimosmluvní sankce postihující majetek dlužníka, s výjimkou penále za nezaplacení daní, poplatků, a jiných obdobných peněžitých plnění, pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného za veřejné zdravotní pojištění, pokud povinnost zaplatit toto penále vznikla před rozhodnutím o úpadku,

(…)

§ 1 (zákona č. 168/1999 Sb.)

(1) Tento zákon zapracovává příslušné předpisy Evropských společenství a upravuje

a/ pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla (dále jen „pojištění odpovědnosti“),

b/ zřízení České kanceláře pojistitelů (dále jen „Kancelář“), její právní postavení, organizaci a předmět činnosti.

(2) Nestanoví-li tento zákon jinak,

a/ musí být v případě vozidla zapsaného v registru silničních vozidel podle zákona upravujícího podmínky provozu vozidel na pozemních komunikacích povinnost pojištění odpovědnosti podle tohoto zákona splněna po celou dobu, kdy je vozidlo zapsáno v registru silničních vozidel, s výjimkou doby, kdy je v registru silničních vozidel zapsáno jako vyřazené z provozu, vyvezené do jiného státu nebo zaniklé, a doby, kdy je vozidlo odcizené,

b/ může na dálnici, silnici, místní komunikaci a účelové komunikaci, s výjimkou účelové komunikace, která není veřejně přístupná (dále jen „pozemní komunikace“), provozovat vozidlo pouze ten, jehož povinnost nahradit újmu způsobenou provozem tohoto vozidla je pojištěna podle tohoto zákona; povinnost pojištění odpovědnosti musí být splněna i v případě ponechání vozidla na pozemní komunikaci.

(3) Nestanoví-li tento zákon jinak, pojištění odpovědnosti se řídí občanským zákoníkem.

§ 4 (zákona č. 168/1999 Sb.)
Příspěvek

(1) Vlastník tuzemského vozidla a jeho provozovatel (dále jen „osoba povinná k zaplacení příspěvku“) jsou společně a nerozdílně povinni zaplatit Kanceláři příspěvek za každý den porušení povinnosti podle § 1 odst. 2; to neplatí, bylo-li vozidlo odcizeno.

(2) Při určení osoby povinné k zaplacení příspěvku se má za to, že

a/ osoba zapsaná jako vlastník vozidla v registru silničních vozidel je vlastníkem vozidla a

b/ osoba zapsaná jako provozovatel vozidla v registru silničních vozidel je provozovatelem vozidla.

(3) Výše příspěvku se vypočte jako součin počtu dní, kdy byla porušována povinnost podle § 1 odst. 2, a výše denní sazby podle druhu vozidla.

(4) Osoba povinná k zaplacení příspěvku je povinna zaplatit Kanceláři náklady spojené s

mimosoudním uplatněním práva na příspěvek.

(5) Výši denní sazby příspěvku, druhy vozidel pro účely denní sazby příspěvku a výši nákladů Kanceláře spojených s mimosoudním uplatněním práva na příspěvek podle odstavce 4 stanoví Ministerstvo financí vyhláškou.

(…)

§ 14 (zákona č. 168/1999 Sb.)
Hraniční pojištění

(1) Řidič cizozemského vozidla, s výjimkou řidiče, který je držitelem platné zelené karty vydané v cizím státě, a s výjimkou řidiče, jehož pojištění odpovědnosti na území všech členských států je zaručeno kanceláří pojistitelů cizího státu, je povinen uzavřít s Kanceláří pojistnou smlouvu o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem cizozemského vozidla (dále jen „hraniční pojištění“). Hraniční pojištění se uzavírá při vstupu cizozemského vozidla na území České republiky zaplacením pojistného, a to nejméně na dobu 15 dnů. Bez hraničního pojištění nesmí Policie České republiky umožnit jízdu takového vozidla na území České republiky.

(…)

(4) Jestliže je na území České republiky provozováno cizozemské vozidlo, jehož provoz na tomto území je podmíněn hraničním pojištěním, bez uzavření tohoto pojištění, je řidič tohoto vozidla povinen zaplatit Kanceláři pojistné odpovídající trojnásobku pojistného, které mělo být na dobu pobytu tohoto vozidla na území České republiky zaplaceno, nejméně však 10 tisíc Kč. Totéž platí, jestliže je takové cizozemské vozidlo provozováno na území České republiky bez hraničního pojištění po uplynutí doby platnosti zelené karty.

§ 18 (zákona č. 168/1999 Sb.)

(1) Zřizuje se Česká kancelář pojistitelů jako profesní organizace pojistitelů. Kancelář je právnickou osobou se sídlem v Praze, která je oprávněna vyvíjet činnost v rozsahu stanoveném tímto zákonem. Na činnost Kanceláře se přiměřeně použijí ustanovení zákona upravujícího pojišťovnictví. Kancelář se zapisuje do obchodního rejstříku.

(2) Kancelář

a/ spravuje garanční fond a fond zábrany škod,

(…)

(3) Členství v Kanceláři vzniká dnem nabytí právní moci rozhodnutí České národní banky, kterým bylo pojistiteli uděleno povolení k provozování pojištění odpovědnosti, nebo dnem zahájení činnosti v tomto pojistném odvětví na území České republiky pojistitelem z jiného členského státu. …

(4) Členství v Kanceláři zaniká dnem nabytí právní moci rozhodnutí České národní banky, kterým bylo pojistiteli odňato povolení k provozování pojištění odpovědnosti. Pojistiteli se sídlem v jiném členském státě, který provozuje pojištění odpovědnosti na území České republiky, členství v Kanceláři zaniká dnem ukončení této činnosti.

(5) Člen Kanceláře je povinen platit Kanceláři příspěvky. Příspěvky lze použít jen k zabezpečení působnosti Kanceláře.

(6) Člen Kanceláře ručí za její dluhy, ke kterým nemá Kancelář vytvořena odpovídající aktiva, a to ve stejném poměru, v jakém je jeho podíl na celkové výši příspěvků všech členů Kanceláře. Údaje o svých aktivech a pasivech poskytuje Kancelář jejím členům a České národní bance.

(7) Člen Kanceláře zohlední ve vlastním výpočtu solventnostního kapitálového požadavku podle zákona upravujícího pojišťovnictví riziko změny výše záruky podle odstavce 6. Za tím účelem Kancelář ohodnocuje podle zákona upravujícího pojišťovnictví veškerá rizika, kterým je vystavena, a tento výpočet poskytuje členům Kanceláře a České národní bance.

(…)

§ 24 (zákona č. 168/1999 Sb.)
Garanční fond

(1) Garanční fond se tvoří z pojistného za hraniční pojištění podle § 14, z příspěvků pojistitelů podle § 18 odst. 5, z přijatých náhrad podle § 24 odst. 7 a 9 a z přijatých příspěvků podle § 4.

(2) Kancelář poskytuje z garančního fondu poškozenému

a/ plnění za újmu způsobenou provozem nezjištěného vozidla, kterou je povinna nahradit nezjištěná osoba; plnění za újmu na věci nebo ušlém zisku vzniklém v souvislosti se škodou na věci poskytne Kancelář pouze tehdy, pokud současně s touto škodou byla poškozenému způsobena i závažná újma na zdraví a pokud újma podle § 6 odst. 2 písm. b/ nebo ušlém zisku přesáhla 10 000 Kč,

b/ plnění za újmu způsobenou provozem vozidla, kterou je povinna nahradit osoba bez pojištění odpovědnosti, byl-li provoz tohoto vozidla podmíněn pojištěním odpovědnosti podle tohoto zákona,

c/ plnění za újmu způsobenou provozem tuzemského vozidla, kterou je povinna nahradit osoba, jejíž odpovědnost za tuto újmu je pojištěna u pojistitele, který z důvodu svého úpadku nemůže uhradit tuto újmu,

d/ plnění za újmu způsobenou provozem cizozemského vozidla, kterou je povinna nahradit osoba, jejíž odpovědnost za tuto újmu je pojištěna hraničním pojištěním,

e/ plnění za újmu způsobenou provozem cizozemského vozidla, jehož řidiči nevzniká při provozu tohoto vozidla na území České republiky povinnost uzavřít hraniční pojištění,

f/ náhradní plnění podle § 24a a 24b, a to v rozsahu, v jakém je Kancelář povinna plnit podle písmen a/ až c/,

g/ plnění za újmu způsobenou provozem vozidla, které bylo odesláno z jiného členského státu do České republiky jako státu cílového určení, nebylo-li k tomuto vozidlu sjednáno pojištění odpovědnosti podle tohoto zákona a ke škodné události došlo ve lhůtě do 30 dnů ode dne, kdy kupující osoba vozidlo převzala, i když vozidlo nebylo v České republice registrováno.

(…)

(7) Vznikne-li mezi Kanceláří a pojistitelem, popřípadě ministerstvem v případech uvedených v § 11, spor o tom, kdo má poškozenému plnit, poskytne poškozenému úhradu prokázané újmy Kancelář. Pokud z dalšího šetření vyplyne, že plnění mělo být zcela nebo částečně poskytnuto

pojistitelem, popřípadě ministerstvem, je pojistitel, popřípadě ministerstvo, povinen Kanceláři poskytnuté plnění nahradit.

(…)

(9) Výplatou plnění z garančního fondu vzniká Kanceláři nárok na náhradu jedné třetiny toho, co plnila poškozenému podle odstavce 2 písm. a/, b/ a g/ včetně nákladů na jinou osobu pověřenou Kanceláří vyřízením případu a poskytnutím plnění poškozenému nebo uplatněním tohoto práva, nejvýše však 300 000 Kč. Vůči pohledávce Kanceláře na náhradu podle věty prvé jsou solidárními dlužníky provozovatel a řidič vozidla, jehož provozem byla způsobena újma; řidič pouze tehdy, pokud má povinnost újmu nahradit. Za podmínek podle § 10 má Kancelář nárok podle vět prvé a druhé na náhradu toho, co plnila poškozenému včetně nákladů podle věty prvé, bez omezení. Nelze-li určit provozovatele vozidla, je solidárním dlužníkem vůči pohledávce Kanceláře vlastník vozidla. To neplatí pro vlastníka vozidla, jehož pojištění odpovědnosti zaniklo podle § 12 odst. 1 písm. d/. Kancelář je povinna požadovat na příslušném garančním fondu, popřípadě na příslušné kanceláři pojistitelů náhradu toho, co plnila poškozenému podle odstavce 2 písm. e/ nebo formou náhradního plnění podle § 24a odst. 1 písm. c/ a § 24b.

(…)

28. Povahou pohledávek vyloučených ve smyslu § 170 písm. d/ insolvenčního zákona z uspokojení v insolvenčním řízení coby mimosmluvní sankce postihující majetek dlužníka se Nejvyšší soud ve své rozhodovací činnosti opakovaně zabýval, a to zejména v R 24/2019, k jehož závěrům se přihlásil např. též v rozsudku ze dne 27. 3. 2018, sen. zn. 29 ICdo 3/2016, uveřejněném pod číslem 69/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 69/2019“), nebo v rozsudku ze dne 10. 3. 2022, sen. zn. 29 ICdo 31/2019.

29. Z označené (ustálené) judikatury Nejvyššího soudu se podává, že určujícím kritériem mimosmluvních sankcí ve smyslu § 170 písm. d/ insolvenčního zákona je jejich základní účel směřující k potrestání (dlužníkova) protiprávního jednání.

30. Nejvyšší soud se proto dále zabýval povahou příspěvku za porušení povinnosti pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla. Pro zodpovězení otázky, zda náleží mezi pohledávky podle § 170 písm. d/ insolvenčního zákona, je (totiž) rozhodující účel příspěvku.

31. Při respektu k zásadám, jež zkoumání smyslu a účelu zákona nastavil Ústavní soud (pojmenováním podmínek priority výkladu *e ratione legis*) např. již ve stanovisku svého pléna ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. Pl. ÚS-st. 1/96, Nejvyšší soud nejprve zkoumal, jaký účel připisoval dané úpravě v době jejího přijetí zákonodárce.

32. Ustanovení § 4 bylo do zákona č. 168/1999 Sb. vloženo s účinností od 1. 1. 2018 jeho novelou provedenou zákonem č. 293/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. Šlo o novelu zákona č. 168/1999 Sb. přijatou na základě poslaneckého návrhu zákona, který projednávala Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 7. volebním období 2013-2017 (jako tisk č. 1019), přičemž konečná podoba § 4 odst. 1 až 5 zákona č. 168/1999 Sb. (jak citován shora) oproti textu, který byl již součástí poslaneckého návrhu (v článku I bodu 2.), změn nedoznala.

33. Podle obecné části „důvodové zprávy“ připojené k poslaneckému návrhu:

„Česká kancelář pojistitelů na základě zákona spravuje garanční fond, z kterého poskytuje zejména plnění poškozeným na náhradu škody, způsobenou jim provozem vozidla bez pojištění odpovědnosti. Financování garančního fondu je založeno na i) příspěvcích členských pojišťoven, provozujících pojištění odpovědnosti a ii) vymožených pohledávkách na regresní náhradu od osob, povinných k náhradě újmy způsobené provozem nepojištěného vozidla. Dlouhodobá zkušenost ukazuje, že se daří prostřednictvím regresních náhrad vymoci částku odpovídající přibližně 30 % výdajů z garančního fondu na úhrady újmy způsobené provozem nepojištěného vozidla.

Vzhledem k nové právní úpravě náhrady újmy, a to jak majetkové, tak nemajetkové, která byla do právního řádu zakotvena přijetím nového občanského zákoníku s účinností od 1. 1. 2014, dochází ke zvyšování celkového objemu pojistných plnění, zejména v oblasti újem na zdraví, které jsou častými důsledky dopravních nehod.

V návaznosti na současný platný systém financování garančního fondu dochází k situaci, kdy prostřednictvím příspěvků, jejichž výše je stanovována v závislosti na podílu dané pojišťovny v segmentu pojištění odpovědnosti z provozu vozidla na trhu, se fakticky na poskytování plnění z garančního fondu místo vlastníků vozidel, kteří nesplnili svou povinnost sjednat povinné pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, podílí prostřednictvím hrazení pojistného ti vlastníci vozidel, kteří svou uvedenou povinnost řádně plní.

Takovýto stav je pro vlastníky – spotřebitele, kteří řádně plní své povinnosti, zjevně diskriminující. Je celospolečensky žádoucí, aby se na financování garančního fondu podíleli především ti, kdo svou povinnost sjednat a udržovat pojištění odpovědnosti neplní. Navrhovaný systém příspěvku, spolu s navrhovanou podstatně redukovanou povinností hradit regresní náhrady, povede ke spravedlivějšímu uspořádání.“

34. Ve zvláštní části „důvodové zprávy“ připojené k poslaneckému návrhu (K bodu 2.) se mimo jiné uvádí, že:

„Navrhovaná povinnost hradit příspěvek je vázána na porušení povinnosti dle § 1 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb.

(…)

Způsob určení výše příspěvku (výši denních sazeb dle druhu vozidla) je vhodné ponechat na prováděcím předpisu Ministerstva financí, neboť objem závazků garančního fondu vůči poškozeným se v čase může měnit, což bude vyžadovat změnu výše příspěvku. Ministerstvo financí bude pravidelně aktuální sazby příspěvku vyhodnocovat a podle potřeb a účelu úpravy průběžně měnit.

Výše příspěvku by vždy měla být podstatně vyšší než běžné pojistné u komerční pojišťovny, neboť je nutné zachovat dostatečnou motivaci k uzavírání standardního povinného pojištění odpovědnosti.“

35. K bodům 7. a 8. článku I. poslaneckého návrhu (šlo o doplnění slov v § 24 odst. 1 a o nové znění § 24 odst. 9 zákona č. 168/1998 Sb., přičemž tyto body novely byly přijaty v nezměněné podobě) se ve zvláštní části oné „důvodové zprávy“ (mimo jiné) uvádí:

„V případě regresních nároků dle § 24 odst. 9 zákona č. 168/1999 Sb. se jedná mnohdy o částky v řádu milionů korun, které odpovědná osoba leckdy není vůbec schopna během svého života uhradit a které jsou pro ni likvidační. Tento negativní dopad je dán i v případě, kdy k porušení povinnosti dle § 1 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb. dojde z důvodů opominutí.

> Navrhovaná úprava příspěvku by měla zajistit dostatečný příjem do garančního fondu tak, aby byly výdaje garančního fondu v odpovídající míře pokryty. Na úhradě nákladů z garančního fondu se prostřednictvím svých příspěvků bude podílet většina osob porušujících povinnost dle § 1 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb. a nikoli jen ty osoby, které odpovídají za újmu způsobenou provozem nepojištěného vozidla.“

36. V komentáři [Kazda, P., Kazdová, K., Zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla: Komentář. Vydání první. Praha: Wolters Kluwer, 2016; právní stav (pouze) elektronického komentáře v ASPI k 1. 8. 2019] se k příspěvku (komentáře k § 4 a § 24 zákona č. 168/1999 Sb.) uvádí:

> „Novelizace komentovaného předpisu provedená zákonem č. 293/2017 Sb. znovu vrací do komentovaného předpisu příspěvek vlastníků a provozovatelů vozidel do garančního fondu České kanceláře pojistitelů jako sankci za provozování vozidla bez pojištění odpovědnosti. Sankční pojistné za provoz nepojištěného vozidla bylo zakotveno v předchozí právní úpravě v § 24c, toto ustanovení bylo zrušeno zákonem č. 354/2014 Sb., s účinností od 15. 1. 2015. Záměrem zákonodárce bylo zamezit četným soudním sporům, které z vymáhání sankčního pojistného v praxi vznikaly. Původní právní úprava byla nejasná a neúplná, což si vyžádalo vznik rozsáhlé judikatury. Nově právní úprava jasně formuluje práva a povinnosti České kanceláře pojistitelů i postup pro vybírání příspěvku. Zákonodárce se vrací k výběru příspěvku hlavně z důvodů spravedlnosti a vyváženosti systému. V minulosti bylo sankční pojistné jedním z hlavních zdrojů příjmu do garančního fondu, ze kterého se následně odškodňovaly újmy způsobené nepojištěnými vozidly. České kanceláři pojistitelů vzniká dle § 24 odst. 9 komentovaného předpisu postižní právo vůči osobám povinným k náhradě újmy způsobené provozem nepojištěného vozidla. Takto vymožené náhrady jsou dle § 24 příjmy garančního fondu. V praxi se však daří vymoci pouze 30 % těchto pohledávek a příjmy garančního fondu tak tvoří hlavně příspěvky pojistitelů. Pojistitelé odvádí příspěvek do garančního fondu úměrně k počtu uzavřených pojistných smluv (viz § 20 odst. 4). Garanční fond je tak naplňován z pojistného, které pojistiteli řádně uhradí vlastníci motorových vozidel, aby mohli provozovat vozidlo v souladu s právním řádem. Nová úprava vychází ze zásady, že nikdo nemůže mít prospěch z vlastního protiprávního jednání nebo z toho, že jednal ve zlé víře či proti dobrým mravům.
>
> (…)
>
> Garanční fond je tvořen z příspěvků pojistitelů na činnosti České kanceláře pojistitelů dle § 18 odst. 5, z vybraného hraničního pojištění a vymožených regresních náhrad dle § 24 odst. 7 a 9. Dříve bylo příjmem fondu i sankční pojistné, které Česká kancelář pojistitelů vymohla na základě § 24c od vlastníků vozidel, která byla provozována bez pojištění odpovědnosti. Ustanovení § 24c komentovaného předpisu bylo zrušeno s účinností od 15. 1. 2015. S účinností od 1. 1. 2018 bude v § 4 komentovaného předpisu opět zaveden příspěvek České kanceláři pojistitelů za provozování vozidla bez pojištění odpovědnosti, i tento příspěvek se stane příjmem garančního fondu.“

37. Jak dále vysvětlil Nejvyšší soud již v důvodech rozsudku ze dne 17. 12. 2020, sp. zn. 25 Cdo 171/2019, uveřejněného pod číslem 84/2021 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 84/2021“), změny promítnuté v textu zákona č. 168/1999 Sb. zákonem č. 293/2017 Sb. byly motivovány snahou, aby se na financování garančního fondu podíleli především ti, kdo neplní povinnost sjednat a udržovat pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. To bylo důvodem zakotvení povinnosti vlastníka vozidla (se solidární povinností provozovatele vozidla, šlo-li o rozdílné subjekty) hradit České kanceláři pojistitelů příspěvek za každý den porušení povinnosti pojistit vozidlo (§ 4 zákona č. 168/1999 Sb.), s tím, že takový příspěvek je jedním ze zdrojů financování garančního fondu (a s tím, že příspěvek by vždy měl být podstatně vyšší než běžné

pojistné u komerční pojišťovny, aby byla zachována dostatečná motivace k uzavírání standardního povinného pojištění odpovědnosti). Tamtéž se uvádí, že v návaznosti na tuto změnu se změnil i § 24 odst. 9 zákona č. 168/1999 Sb. (omezením náhrady, kterou jsou České kanceláři pojistitelů povinny plnit osoby bez pojištění odpovědnosti).

38. Z hlediska toho, jaký účel připisoval dané úpravě zákonodárce, není bez významu, jak byla úprava promítnutá v textu § 4 a § 24 zákona č. 168/1999 Sb. hodnocena v důvodové zprávě k vládnímu návrhu pozdějšího zákona č. 30/2024 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Tímto zákonem (srov. jeho § 96) byl s účinností od 1. 4. 2024 zrušen zákon č. 168/1999 Sb. Vládní návrh pozdějšího zákona č. 30/2024 Sb. projednávala Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 9. volebním období (od roku 2021 – dosud) jako tisk č. 517, přičemž ve zvláštní části důvodové zprávy k tomuto návrhu zákona [K § 45 (příspěvek Kanceláři za dobu bez pojištění odpovědnosti)] se na dané téma mimo jiné uvádí:

> „Příspěvek Kanceláři (rozuměj České kanceláři pojistitelů) do garančního fondu za provoz vozidla bez pojištění odpovědnosti má zvláštní historii. Do zákona byla tato úprava vložena na základě poslanecké iniciativy v roce 2008. Z důvodu oprávněných stížností na využívání tohoto institutu Kanceláří byl také na základě poslanecké iniciativy tento institut v roce 2014 zrušen. Opět byl poslaneckou iniciativou zaveden v roce 2017 s cílem narovnání podmínek ve financování garančního fondu Kanceláře, z něhož se hradí zejména újmy způsobené provozem nezjištěných vozidel nebo vozidel bez pojištění odpovědnosti. K financování tohoto fondu slouží příspěvky jednotlivých pojišťoven, které pojišťovny hradí z pojistného. Osoby porušující zákonné povinnosti by jinak byly neoprávněně zvýhodňovány oproti osobám jednajícím v souladu se zákonem. Navíc, na základě dlouhodobých statistik lze odhadovat, že se prostřednictvím regresních náhrad daří vymoci pouze částku odpovídající přibližně 30 % výdajů z garančního fondu na úhrady újmy způsobené nepojištěným provozem vozidla.
>
> Navrhuje se proto s drobnými formulačními úpravami převzít stávající právní úpravu (§ 4 dosavadního zákona).
>
> (…)
>
> Určení výše denních sazeb podle druhu vozidla se navrhuje ponechat, stejně jako je tomu doposud, na prováděcím předpisu Ministerstva financí. Výše příspěvku by vždy měla být vyšší než běžné pojistné, neboť je nepřípustné, aby placení příspěvku bylo ekonomicky příznivější než placení pojistného za pojištění odpovědnosti.“

39. Z výše uvedeného podle Nejvyššího soudu vyplývá, že povinnost podle § 4 zákona č. 168/1999 Sb. byla primárně stanovena jednak za účelem zajištění dostatečných prostředků pro výplaty zákonem stanovených plnění poškozeným za újmy způsobené provozem vozidla z garančního fondu zřízeného podle § 24 zákona č. 168/1999 Sb., jednak za účelem vyrovnání postavení osob povinných uzavřít pojištění odpovědnosti ve vztahu k financování tohoto garančního fondu. Osoby, jež plní zákonnou povinnost k pojištění odpovědnosti, se totiž na financování tohoto garančního fondu podílí zprostředkovaně prostřednictvím povinných příspěvků jejich pojistitelů podle § 18 odst. 5 zákona č. 168/1999 Sb. (kteří nadto ručí za dluhy žalobce), případně přímo v případě osob s uzavřeným hraničním pojištěním podle § 14 odst. 1 tohoto zákona. Proto byla (též) osobám, jež povinnost uzavřít pojištění odpovědnosti nesplnily (nepojištěným vlastníkům a provozovatelům vozidel), stanovena povinnost platit příspěvek ke spolufinancování garančního fondu. Základním účelem příspěvku podle § 4 zákona č. 168/1999 Sb. tedy ve světle toho, jak je daná úprava komentována v citovaných důvodových zprávách i v judikatuře Nejvyššího soudu (srov. opět R 84/2021), není potrestání protiprávního jednání dlužníka (jenž jako vlastník nebo provozovatel vozidla nesplnil povinnost uzavřít pojištění odpovědnosti). Příspěvek podle § 4 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. má rovněž

motivovat k plnění zákonné povinnosti uzavřít pojištění odpovědnosti (čemuž odpovídá jeho výše), ovšem tento (do určité míry též sankční) rozměr dané úpravy nebyl hlavním důvodem zavedení příspěvku.

40. Nejvyšší soud proto nesdílí hodnocení komentářové literatury, která příspěvek podle § 4 zákona č. 168/1999 Sb. označuje jako tzv. sankční pojistné.

41. K argumentaci dovolatele ohledně restriktivního výkladu výjimky z pravidla v § 170 insolvenčního zákona dovolací soud uvádí, že k základním zásadám (pravidlům) insolvenčního řízení (promítnutým i v § 1 písm. a/ a § 5 insolvenčního zákona) náleží, že věřitelé nepřicházejí o možnost uspokojit práva nabytá v dobré víře před zahájením insolvenčního řízení jen proto, že bylo zahájeno insolvenční řízení na majetek jejich dlužníka a že se pohledávky věřitelů vzniklé do rozhodnutí o úpadku v insolvenčním řízení (poměrně) uspokojují (jsou-li uplatněny stanoveným pořadem práva). Protipólem úpravy pohledávek věřitelů uspokojitelných v insolvenčním řízení pak jsou pohledávky vypočtené v § 170 insolvenčního zákona, jež jsou z takového uspokojení výslovně vyloučeny (ač by jinak, nebýt této právní úpravy, patřily mezi pohledávky, které se mohou uspokojit). Úprava obsažená v § 170 insolvenčního zákona (jež některé z pohledávek vylučuje z uspokojení v insolvenčním řízení) tedy má povahu výjimky z pravidla. Z povahy výjimky přitom plyne, že ustanovení o výjimce nelze vykládat rozšiřujícím způsobem a lze je aplikovat pouze v případech, pro něž byla výjimka konstruována (srov. shodně např. důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2013, sen. zn. 29 NSČR 63/2011, uveřejněného pod číslem 34/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek) [srov. např. závěry usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 11. 2022, sp. zn. 29 Cdo 407/2021, uveřejněného pod číslem 72/2023 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2011, sen. zn. 29 NSČR 16/2011, uveřejněného pod číslem 54/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek].

42. Dopady výjimky zakotvené v § 170 písm. d/ insolvenčního zákona jsou v tam uvedených případech („s výjimkou penále za nezaplacení daní, poplatků, a jiných obdobných peněžitých plnění, pojistného na sociální zabezpečení, příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného za veřejné zdravotní pojištění, pokud povinnost zaplatit toto penále vznikla před rozhodnutím o úpadku“) prolomeny další „výjimkou“ ve prospěch platnosti pravidla. Jinak řečeno, restriktivnímu výkladu je třeba podrobit výjimku z pravidla, tedy (v případě § 170 písm. d/ insolvenčního zákona) pojem „mimosmluvní sankce postihující majetek dlužníka“. Opačná dovolací argumentace, podle níž se má restriktivní výklad týkat pohledávek vyjmenovaných (jako výjimky) v § 170 písm. d/ insolvenčního zákona, tudíž není správná.

43. Nejvyšší soud proto uzavírá, že příspěvek do garančního fondu dle § 4 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. nemá charakter mimosmluvní sankce postihující majetek dlužníka (ve smyslu § 170 písm. d/ insolvenčního zákona), a pohledávky žalobce z titulu tohoto příspěvku tak nejsou vyloučeny z uspokojení v insolvenčním řízení podle § 170 písm. d/ insolvenčního zákona, jak správně posoudil insolvenční soud i soud odvolací.

44. Konečně ani dovolatelem namítaný rozpor rozsudků obou soudů s ústavním pořádkem (s čl. 2 odst. 3 a čl. 95 odst. 1 Ústavy a s čl. 2 odst. 2, čl. 11 a čl. 36 odst. 1 Listiny) Nejvyšší soud neshledal. K tomu pro úplnost dovolací soud uvádí, že se dovolatel mýlí, váže-li legitimní očekávaní ohledně uspokojování určitého počtu věřitelů s přihlášenými pohledávkami z majetkové podstaty dlužníka toliko na (při přezkumu) nepopřené pohledávky, aniž by zohlednil další způsoby zjištění pohledávek (podle § 201 odst. 1 písm. b/, c/ a d/, odst. 2 insolvenčního zákona). Již z posledně označeného ustanovení insolvenčního zákona je zřejmé, že případné legitimní očekávání nelze spojovat jen s nepopřenými pohledávkami.

45. Dovolateli se tudíž prostřednictvím podaného dovolání nepodařilo zpochybnit správnost právního

posouzení věci odvolacím soudem. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243d odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).